போர்வாள்

...ரியர்கள் : காஞ்சி. மணிமொழியார் ... இளஞ்செழியன், B. A. (Hons.)

தனி இதழ் அணா 1½
வெளிநாடு அணா 2

... சென்னை 27—12—47 சனிக்கிழமை | வீச்சு 20

...யல்ல, உண்மைச் சித்திரம் :

...அதோ போகிறாள் !

(ஜோ. ஆனந்தன்)

...தா போகிறாள் ! என் ...ணி, என் காதற் செம் ...!

...ளை அள்ளி அணைத் ... என் அங்கமெல்லாம் ... திடிக்க அதோ போகி ... பட்டராணி மகள் பல் ...ஏறிப் படைசூழப் பவனி ...தம்போல், என் பூங்கொடி ...உறவினர் சூழப் பாடை ...செல்கிறாள் பறையொலி ...க !

...டிசிற்கினியாளே அன்பு ...ளே, படிசொற் கடவாத ..., அடிவருடிப் பின் ...முன்னெழும் பேதையே ...யோ ! என் தூங்கும் என் ...ரா !"

...கோ போகிறாள், தமிழைக் ...த்த என் தமிழ்க் காதலி ! ...தமிழைக் காதலித்தாள், ...அவளைக் காதலித்தேன். ...த்தில் 'தோன்றிச் சிறந்த ...சிங்காரியை, சிரித்த முகத் ...

தாளை மணப்பந்தலில் நான் கை பிடித்த அன்று வழுத்தினரே வாழ்ந்த பெருமக்கள் எல்லாம் வாழ்க நீவிர் பல்லாண்டு என்று! பஞ்சாங்கப் பார்ப்பனனும் படிக்காசு பெற்றுவிட்டுப் படித் தானே வாய்வேத மெல்லாம்! 'சிரஞ்சீவி, தீர்க்க சுமங்கலி பவ' என்று வாழ்த்தினனே வழக் கற்ற வடமொழியில் !

அன்று போய் இன்னும் ஆறு ஆண்டுகள் கூட ஆகவில் லையே !

அன்று முதல் நாளிரவு, அவளை நான் என்னவென்று அழைப்பதென அறியாது, கண்ணே, மணியே, கற்பகமே, பொன்னே, பூவே, பொற்கொடி யே ! என்று என்னென்னவோ சொல்லி அழைத்தேன். ஏந் திழை ஏனென்று கேட்கவில்லை. என்னை ஏறெடுத்தும் பார்க்க வில்லை. "என்னழகே! என்னைப் பார். ஏன் நாணம்? என்னைக்

போர்வாள் பொங்கல் மலரில் !

பெரியார் ஈ. வெ. ரா.
அறிஞர் அண்ணாதுரை
மு. வரதராசனார்
எஸ். குருசாமி
டி. எஸ். ...
இராதாமணாளன்
முருகு. சுப்பிரமணியன்
விசு. திருநாவுக்கரசு
தமிழ் ஒளி
குயிலன்
டி. கே. சீனிவாசன்
நா. அறிவழகன்
முடியரசன்
மா. இளஞ்செழியன்

ஆகியோர் எழுத்தோவி யங்கள் உண்டு.

14-1-48 ல்

மூன்று நிற அட்டைப் படத்தில் அழகிய அமைப் புடன் உங்கள் சிந்தனைக்கு விருந்தளிக்க வருகிறது.

தனிப்படி அணா 8
தபாலில் வேண்டுவோர் அணா 9.
தபால்தலை அனுப்புக.

போர்வாள் நிலையம்
147, பவழக்காரத் தெரு,
சென்னை 1

...தறிவுப்பகுத்... க. சண்முகம், போத்தனூர், ...வலூர்-சேலம். ...உரிமைய...

காண இன்பம் இல்லையோ! உன் பவழவாய் திறந்து பைந்தமிழிற் பகராயோ!" என்று ஏதேதோ கேட்டேன். எதற்கும் பதிலில்லை. கடைசியில் என்னையும் மீறி "தமிழணங்கே! தவிர்ப்பதற்கோ என்னை ஏற்றாய்?" என்றேன். தாவித்திரும்பினாள் அவள். அம் மலர் முகத்தில் மலர்ச்சியைக் கண்டேன். அவள் தமிழணங்கு! அப்படியே அவளை அள்ளி அணைத்திட்டேன். அவள் எனக்கொன்று தந்தாள். அது தமிழ் முத்தம்! தித்திக்கும் தீந்தமிழே தேனில் திளைத்த நறுஞ்சுளையே சுளையே! நீ வாழ்க என்று ஆனந்தக் கூத்தாடினேன்.

அதோ அவளேதான்! அதோ போகிறாள் என்னைத் தவிக்க விட்டு. என் தமிழைத் தனியே விட்டு!

தமிழணங்கை மணந்தேன்! தமிழையே மணந்தேன்! தமிழாசிரியன் ஆனேன்! வரும்படி குறைவு—வகையில்லா வாழ்க்கைச்சிக்கல் — இருந்தும் தமிழையே மணந்தேன்.

மாலை நேரத்திலே சோலைகளுக்குச் செல்வேன் — மான்குட்டி எனத் துள்ளி வருவாள் அவள். மலரைப்பார்ப்பேன், அவள் முகத்தைப் பார்ப்பேன். இரண்டும் வேறல்ல; ஒன்றே என்றெண்ணுவேன்.

ஓடும் நதிக்கரையின் ஓரத்தில் நடப்போம். ஆற்றில் புரளும் அலைகளைப் பார்ப்பாள். அவள் தோளில் தவளும் தோகை அலைகளைப் பா[illegible]

வழிதப்பி நடப்பே[illegible]: 'காதலுக்குக் கண்ணில்லை' என[illegible]ாள். அவள் கண்ணாடிக் கன்னத்தை [illegible]க் கைகொண்டு கிள்ளுவே[illegible]. '[illegible]களுக்'சென்று சிரிப்பாள், [illegible] வீசி நடப்பாள்.

அவளுடன் தனித்தி[illegible] பேசுகையிலே கொஞ்சங் கதைகளா சொல்வேன்! தமிழுக்கு வாழ்ந்த மக்கள்-தமிழ் வளர்த்த கவிஞர்கள்—கவிஞரைப் போற்றிய மன்னர்கள் கதை, முரசைக் கட்டிலாக்கித் துயின்ற புலவனுக்குத் தோகைவீசி அவனைத் துயில் கூட்டிய மன்னன் கதை, பிறர் தவறுக்குத் தன் தலையைப் புண்ணாக்கிக்கொண்ட சாத்தன் கதை, நாலுகோடி கவிதை பாடிய கிழவி கதை, பாட்டிலே பகுத்தறிவை யூட்டி, பாட்டாளியை எழுச்சிப் பாசுரம் இசைக்கச்செய்த முதற் கவி பாரதிதாசன் கதை—ஒன்றா இரண்டா? ஓராயிரம் கதைகள் சொல்வேன் நான். பதிலுக்குப் பல்லாயிரம் கதைகள் சொல்வாள் அவள். தெள்ளுதமிழில் இசைத் தேனைப் பிழிந்தெடுத்து எனக்கு நாளும் நாளும் தின்னத் தந்த அவளேதான் அதோ போய்க் கொண்டிருக்கிறாள்! ஆறுபேர் சுமக்க.

முந்தை முதலில் அவள் ஒரு குழவியைப் பெற்றெடுத்து, 'இதோ உங்கள் தமிழ்க்கனி' என்று என் கரங்களில் தந்தபோது சொல்லரிய அவள் எழில் எய்திய தாய்மையைக் கண்டு உளம் மல்லரித்துப் போனேன். பொன்னின் சிலைபோன்ற அந்தக் குழந்தையை அவள் தாய்மை மடியிலிட்டு தட்டிக் கொடுத்துத் தாலாட்டியபோது உண்மையில் நான், ஊண் வேண்டேன் ஊர் வேண்டேன், உற்றார் உறவின் முறை வேண்டேன் என்று இருந்தேன். ஆனால் தமிழாசிரியனின் தகைமை தெரியாத இந் நாட்டில் வரவர நாங்கள் வறுமை வாய்க்காலின் வரப்பில் நடக்க ஆரம்பித்தோம்.

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு—எங்கள் தமிழ்க் குடும்பம் தழைத்தது. ஆனால் செல்வம் சேரவில்லை. என் சிவப்புப் பைங்கிளி சேர்த்து வைத்த செல்வமெல்லாம் சிதறிச் சிதறிச்
சிறுத்துக் கொண்டிரு[illegible]
எங்கள் தமிழ்க் குழந்[illegible]
கையது கொண்டு மெ[illegible]
பொத்தி வாழ்ந்துவந்தன[illegible]
டையில் எம் சிற்றில் சிதை[illegible]
கூரை ஒழுகியது. எம்[illegible]
மெலிந்தது. பட்டுப் புடவை[illegible]
பஞ்சணை மெத்தைகள், ப[illegible]
பாத்திரங்கள், அத்த[illegible]
பறந்து சென்றன எங்கள்
இல்லத்தினின்று—வட்[illegible]
விட்டு வயிறு வளர்க்கும்[illegible]
வடநாட்டு முதலாளியின்
கத்திற்கு!

வாழ்க்கை எங்களை வ[illegible]
கடலில் கொண்டு சேர்[illegible]
அதிலே நீந்தி நீந்தி நீண்ட[illegible]
கள் போராடினோம் [illegible]
எனும் கரை சேர. ஆன[illegible]
கள் முயற்சி பலிக்கவில்லை[illegible]

அன்றொரு நாள் பள்ளி[illegible]
வெகுநேரங் கழித்துத் த[illegible]
வீடு வந்தேன். வீட்டில்[illegible]
வில்லை. வகையறியாது நா[illegible]
லிலே அமர்ந்திருந்[illegible]
அருகே வந்து அவள் [illegible]
'உணவருந்த வாருங்கள்' [illegible]
கூப்பிட்டாள். 'உணவா, [illegible]
என்றேன். அவள் கழு[illegible]
கவனித்தேன்-கழுத்தில் [illegible]
இருந்தது; தாலியி[illegible]
ஆனால அந்தத் தாலிக்குத்[illegible]
யாக யிருந்த ஒரு தங்கக்[illegible]
காணோம்!

குழந்தைகள் உண்ட ம[illegible]
தில் உறங்கிக் கிடந்தன. [illegible]
கிலிருந்த கொஞ்சம் எ[illegible]
யும் தீரும் தருணம். வெ[illegible]
நிலவு வானவீதியில் ப[illegible]
வந்து கொண்டிருந்தது. [illegible]
முகத்தை நோக்கினேன்;
முகத்தில் தமிழ் எ[illegible]
காணவில்லை; வெறும்
கங்களைத்தான் கண்டே[illegible]
நான் தலையைக் கவி[illegible]
கொண்டேன். "தகாத[illegible]
தகைய தரித்திர வாழ்வு[illegible]
தமிழை வளர்த்தோம்; [illegible]

...் நம்மை வளர்க்கவில்லை.
..., தமிழ்தான் எல்லாம்
...று எண்ணினோம், ஆனால்
...ந்தோம்" என்று எதை
...தையோ பிதற்றினேன்.

...வள் என்னை மலர்க்கரத்
...பற்றினாள். "ஐயோ! ஏன்
... எண்ணம் உங்களுக்கு?
...ழைக் குறைகூறாதீர்கள்.
...யைப் பழித்தாலும் தமிழைப்
...க்காதீர்கள்" என்று தடுத்
... கொண்டாள் என் தமிழ்ச்
...ல்வி.

...ன்றிரவு எனக்கு உறக்கம்
...ில்லை. புரண்டு படுத்தேன்.
...கே அவள் படுத்திருந்தாள்.
...பம் என்னை இழுத்தது.
...மை விலகி நில் என்று
...சரிக்கை செய்தது.
...தும்! ஏற்கெனவே துரும்
...யிருக்கும் அவளைத் துன்
...த்தாதே' என்றது மனம்.
...னாலென்ன அவளை அணை'
...றது ஆவல். மெதுவாக
...ள் கைத்தலம் பற்றினேன்.
...ள் கண்களைத் திறந்து
...ன்' என்று கேட்டாள்.
... ஏனில்தான் என்னென்ன
...டேன்! அன்பு பெருகியது-
...த்தேன். இன்ப இரவு—
...் முத்தம்...

...த்து மாதங்கள் பறந்துசென்
... வறுமை நீங்க வழி பிறந்
... என்று எண்ணினேன்.
...ாசிரியர் வேலை நிறுத்தம்.
...மை உலகம் போர்க்கோலம்
...டது. அன்று மாலை நான்
...டத்தில் பேச வேண்டி
...ந்தது.

...ன்று காலை என் துணைவி
... ஆரம்பித்தாள். இன்னொரு
...க்குழவி எங்கள் இன்பத்
...பங்குகொள்ள வந்துகொண்
...ந்தது. கையிலோர் காசு
..., மருந்து வாங்க வசதி
...லை.

மாலைகூட்டத்தில் பேசினேன். தமிழ் மக்களுக்கு உயிரான தாய்மொழியைக் குழைத்துத்தரும் தமிழாசிரியர் நாயினுங்கேடாய்ப் புறக்கணிக்கப் படுவதை எடுத்துச் சொன்னேன். தமிழ் தழைக்க, தமிழகம் சிறக்க, தமிழர் வாழ எதையெதையோ எடுத்துப் பேசினேன்—இல்லை, உளறினேன்—ஆனால் என் உள்ளமெல்லாம் என் பைந்தொடியின்மீதே படிந்திருந்தது. கூட்டம் முடியுமுன் வீட்டை நோக்கி நடந்தேன்; அவள் தாலியைப் பணமாக்கி, மருந்தாக்கி ஓடினேன்.

வீடு வரவேற்றது, மக்கள் வரவேற்றனர், புதுக்குழவி வரவேற்றது--ஆனால் என் தமிழ்ச்சோலை என்னை வரவேற்கவில்லையே! வகை பிறக்க நான் வம்பளந்து கொண்டிருந்த காலையே என் தமிழ்க்கிளி பறந்துபோய் விட்டாளே! பிறந்த குழந்தையையும் பெற்றவனையும், மற்றவரையும் தவிக்கவிட்டு அவள் தனித்து விட்டாளே!

தமிழை வளர்க்கும் புலவர்கள், தம்மையும், தம் குடும்பத்தவரையும் வளர்க்க வகையில்லாது தவிக்கும் இத்தமிழ் நாட்டில், மக்கள் மன்றத்தாரே! மாநாடு கூட்டுவோரே! நீங்கள் வாழுங்கள்! பல்லாண்டு வாழுங்கள்! இரந்து குடிப்பினும் பரந்து கெடுகிறோம் நாங்கள், நீங்கள் முரசு கொட்டிச் செங்கோலோச்சுங்கள்! கோயில்களில் கொட்டு முரசங்களுக்கிடையே பக்தர்களின் பாத காணிக்கைகளுக்கிடையே வீற்றிருக்கும் கடவுளர்களே! தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மக்களிடையே வாழ்ந்தும் வடமொழியில் வாழ்த்தி வணங்க வேண்டுமென்று விரும்பும் உங்களை எங்கள் தமிழகத் தெய்வங்கள் என்று நம்பி மோசம் போகும் எங்களுக்கு இது மட்டுமா இன்னும் நன்றாய் வேண்டும்!

அதோ போகிறாள்! என்னை வளர்த்து தன்னைத்தானே தற்கொலை செய்துகொண்ட என் தமிழணங்கு அதோ போகிறாள்! இன்னுமோர் கணத்தில் பிடி சாம்பலாக மாற அதோ போகிறாள்!

தமிழ் வளர்த்து, தமிழால் என்னை வளர்த்து, தன்னையும் வளர்த்த என் அன்பு மனையாள் தான் அதோ போகிறாள்!

ஏழை அழுத கண்ணீர் கூரிய வாளை ஒக்குமாம்! நாங்கள் மட்டும் ஏழையல்லாது செல்வந்தரோ! அன்றி நாங்கள் விடும் கண்ணீர் நறுமணங் கலந்த பன்னீரோ!

எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்: பாசுரம் பாடுகிறார்கள் நாடெங்கும், நாலு பக்கமும்! தமிழாசிரியராகிய நாங்கள் மன்னரா யிருக்கவேண்டாம்—மக்களாய்க்கூட இருக்க முடியவில்லையே. தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மொழியை தமிழ் மக்களுக்குக் குழைத்துக் குழைத்து ஊட்டும் பெருமைக்காகத் தமிழ்நாட்டு மக்களே! இந் நாட்டு மன்னரே! சான்றோரே! எம்மை ஆளவந்தோரே! நீங்கள் எமக்குச் செய்த கைம்மாறு, அதோ, அந்தோ போகிறாள்! இதற்கு மாற்று இல்லையா? இந்தச் சிக்கல் தீர ஒரு வழியில்லையா? மரணம்! மரணம்! அது தவிர வேறு பதில் இல்லையா? என் செந்தமிழ்ச் செல்வி செல்கிறாளே அதோ கல்லறை நோக்கி, அது தவிர வேறு பாதை இல்லையா! வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்ப் பண்பாடே, தமிழகமே, எதிர்காலமே, விடை சொல்ல மாட்டீரோ!...

சாவேரிராகம்

(12-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

"இல்லை, நான் பிழைக்கப்போவதில்லை, என்னை நம்பாதீர்கள், நான் பிழைக்கப்போவதில்லை" என்று மறுபடியும் மறுபடியும் கூறலானாள் கௌரி.

எதிரில் வீணை இருந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே போகத் தயாரானேன்.

"வீணையை விற்று எனக்கு உதவி செய்யப் போகிறீர்கள்! வேண்டவே வேண்டாம். என் குழந்தைபோல் காப்பாற்றிய அதை விற்க ஒருநாளும் நான் இசைய மாட்டேன். அதைவிட இறந்துவிடுகிறேன்" என்றாள்.

அவள் வீணையை விற்க விரும்பவில்லை. ஆனால் நான்மட்டும் என் வாழ்க்கைக்கொரு வீணையாக வந்து, இசை பரப்பி, என் வாழ்க்கையைச் சுவை யுடையதாய்ச் செய்த கௌரியை என்றென்றும் பெற முடியாத வகையில் இழந்து விட முடியுமா?

துணைக்குப் பக்கத்து வீட்டுத் தொழிலாளியின் மனைவியை வைத்துவிட்டு வீணையை விற்க வெளியே போனேன். இசை என்பதே இன்னதென்பதை அறியாத பலர் அதை ஏறெடுத்தும் பார்க்க மறுத்தனர். சந்தர்ப்பம் அறிந்த — இசையைப் பற்றி உணர்ந்த ஒரு சிலர் குறைந்த விலைக்கு வந்தால் வாங்கிப்போடலாம் என்ற பேராசையில் பேரம் பேசினர். கடைசியில் பனியா விடம்தான்—அந்தச் சிறு கிராமத்தில்கூடக் குடியேறியிருந்தான் ஒரு வடநாட்டுப் பனியா—வீணையை விற்றுவிட்டு மருத்துவரை அழைத்து வந்தேன்.

மருத்துவர் வந்து பார்த்தார் அவர் முகம் திருப்தியான முறையில் காணப்படவில்லை. அனுதாபத்துடன் என்னைத் தட்டிக்கொடுத்துக்கொண்டே, "தம்பி! இனி நம்புவதில் பயனில்லை. அவள் உயிருடன் இருப்பதற்குள் வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தையைச் சத்திர சிகிச்சை செய்து எடுத்துவிடுவதுதான் நல்லது. இல்லை என்றால் இரண்டு உயிர்களும் பிரிந்துவிடும்" என்றார்.

(8-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நன்னோக்கத்தோடுதான் இப்படியெல்லாம் பேசியிருப்பார் என்று நம்புகிறேன்!"

என்கிறாராம்

முதலமைச்சர் ஓமந்தூரார். வேலை நிறுத்தமாம் வேலை நிறுத்தம், யாரையா இவர்களை வேலை நிறுத்தம் செய்யச் சொன்னது என்றுகூட அவர் கேட்கிறாராம். தற்காலிக ஊழியர்கள் பலரை வேலையை விட்டு விலக்கியே விட்டாராம். இன்னும் பலருடைய "சீட்டுகளையும் கிழித்து விடப்" போகிறாராம். வேலை நிறுத்தம் செய்த எல்லாருக்குமே

உங்களை

ஏன் "டிஸ்மிஸ்" செய்யக் கூடாது என்பதற்குக் காரணம் காட்டுங்கள் என்று 24 மணி நேர நோட்டீஸ் கூடக் கொடுத்திருக்கிறாராம்; என். ஜி. ஓ. சங்க அலுவலாளர்கள் பலர்மீது விதிக்கப் பட்ட தடை உத்திரவு இன்னும் மாற்றப் படவில்லையாம்: அவர்களுக்கு எல்லாம் அவரவர்களுடைய வேலைகிடைப்பது கூட உறுதியில்லையாம்.

என்ன இருந்தாலும்

நம்ம முதலமைச்சருக்கு இவ்வளவு கோபம் கூடாதுதான். கண்ணீர்ப் புகையையும் தடியடி வீச்சையும் சற்றேனும் முணுக்காமல் ஏற்றுக்கொ "இவ்வளவும் ஒன்று வெறும் குடும்ப விவக என்று வேதாந்தம் பேச அருமை சர்க்கார் ஊழி மீது அவருக்கு ஏனோ ஏனோ வருத்தம்?

கடைசியாக

இப்படி வாருங்கள், ஒ கசியச் செய்தி. இது கா காதாக இருக்க வே வெளியே தெரியக்கூ தமிழ்நாட்டிலுள்ள பல் கல்லூரிகள் உயர்நிலைப் கள் இவற்றின் தலைமையா கட்கெல்லாம் சென்னை லாரிடமிருந்து கீழ்க்கண் ஒரு தாக்கீது பிறந்திருக்

"உங்கள் கல்வி நிலைய தமிழாசிரியர்கள் யார் யார்? அரசியல் சமுதாயம் இவ பற்றிய அவர்களுடைய க எத்தகையது? அவர்கள் வொருவரைப் பற்றியும் வாக உங்கள் எண்ணம் எ உடனே விடை வேண்டும்

தமிழாசிரியர்களே! கிரதை! தப்பித் தவறிக்கூ பிரசாரம் செய்தீர்களோ கள் தலைக்கு வந்தது தீம்பு

ஈரோட்டுப் பாதை ★ ஆசிரியர்: மா. இளஞ்செழிய (B. A. Hons.)

[தமிழ் நாட்டிலே வீசிய பெரும் புயல் சுயமரியாதை இயக்கம்; புயல் வீசிய விதத்தைக் கூறுவது இந் நூல்.]

விலை அணா 8 அழகிய பதிப்பு

தனிப் பிரதி வேண்டுவோர் 9 அணா தபால் தலை அனுப்ப

வியாபாரிகளுக்கு 20 பெர்சென்ட் கழிவுண்டு.

பகுத்தறிவுப் பாசறை
147, பவழக்காரத் தெரு,
சென்னை-1.

தமிழா, கேள்!

நீ தமிழன் தானே, உன்
ய்மொழி தமிழ்தானே, உன்
ாழ்வும் தாழ்வும் தமிழகத்
ின் வாழ்விலும் தாழ்விலும்
ானே பிணைந்துகிடக்கிறது,
ும் எனில் இங்கு வா,
னக்கொரு வார்த்தை.

நீ இருக்கும் அரசியல்
ழகாம் எந்தப் பெயருடைய
ாயினும் சரி, உன் சட்டை
ின் நிறம் எத்தன்மைத்தா
னும் சரி, நீ உன் நெஞ்சில்
றுத்த வேண்டிய செய்தி
ள்—அல்ல—நீ கடைப்
டித்துத் தீர வேண்டிய
காள்கைகள் சில உண்டு.

1. வடமொழி ஆதிக்கம்
மிழில் மிகுந்ததாலேயே
மிழ் எனும் ஒரு மொழி
தலுங்கு மலையாளம் கன்
டம் முதலான பல மொழி
ாய்த் திரிபடைய நேரிட்
து. இனியும் இவ்வண்
ம் கேடுகள் நிகழாவண்
ம் தமிழைப் போற்ற
வண்டுமாயின் தமிழை வட
சாற் கலப்பின்றி வழங்க
வண்டும்.

2. தமிழர்தம் கலையை,
ாழ்வை, நாகரிகத்தைச்
தைத்த ஆரியர் புராணங்கள்
னைத்தும் தமிழ்க்கலை உலகி
ின்று அச்சம், தயை
ட்சண்ணியமின்றி உடனடி
கக் களைந் தெறியப்பட வேண்டும். புத்துலகப் பாதையில் தமிழகம் தன் பயணத்தைத் தொடங்கவேண்டுமாயின், புரட்சிக் கருத்துகள் தமிழ்நாட்டில்—தமிழ் வாழ்வில் இடம்பெற வேண்டுமாயின், பழமை உணர்ச்சியை நாள்தோறும் நம் மக்கள் உள்ளத்தில் ஊட்டிவரும் புராணங்கள் தொலைந்தே தீர வேண்டும்.

3. ஒன்றே குலம் எனும் உயரிய குறிக்கோளுடன் வாழ்ந்துவந்த தமிழர் சமுதாயத்தில் ஆயிரமாயிரம் சாதிகளை உண்டுபண்ணி அதன் வளத்தைக் கெடுத்த—கெடுக்கும் பார்ப்பனீயத்திற்கு ஆக்கம் வரும் விதத்தில் **மறந்தும்** நடந்துகொள்ளல் ஆகாது. பார்ப்பனீயம் கலையில, மொழியில், அரசியலில், வாழ்க்கைத் துறையில், கல்லூரி மண்டபத்தில், ஆளவந்தார் குழுவில், பஞ்சாங்க உருவில், பாராளு மன்றத்தில் பேச்சாளர் அரங்கத்தில், பலப்பல வடிவில், பல்வேறு நிலையில் தோன்றித் தோன்றி தமிழ் வாழ்வில் நஞ்சதனைக் கலக்க வரும். சற்றேனும் எதிர்பாராத இடத்திலிருந்தெல்லாம் கூட அது திடீர் திடீரெனப் பிறப்பெடுக்கும். நாம் கொஞ்சம் கண்ணயர்ந்தாலும் போதும் அது நம்மை மயக்கவரும். ஆதலின் மிகவும் விழிப்போடிருந்து அதன் மாய வலைகள் நம்மீது விழா வண்ணம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

4. டில்லி தாக்கீது சென்னையைச் சிறை வைக்கும் இன்றைய அரசியல் முறை மாறி தென்னாடு தனிநாடு என்ற நிலை ஏற்படவேண்டும். இத்தகைய திராவிடக் கூட்டாட்சிக்கு ஆந்திரர் மலையாளியர் முதலிய பிற திராவிட இனத்தவர் ஒப்பாராயின தமிழகம் மட்டுமேனும் தனித்தியங்கவேண்டுமே தவிர ஹிந்துஸ்தான் கூட்டாட்சியில் அடிமை வாழ்வு வாழ்வது என்பது மட்டும் கூடவே கூடாது

தமிழா, நீ எங்கே இருந்தாலும் இவற்றை மறவாதே. மறந்தொரு சொல் கூறாதே. இவற்றிற்கு மாறுபட நடவாதே. இந்த அடிப்படைக் கொள்கைகளுக்கு ஊறு தேடுவார் எவராயினும் அவரைக் கண்டிக்கத் தவறாதே. தவறுவது உன் உடலில் ஓடும் திராவிடக் குருதியின் இயல்புக்குச் சிறிதும் ஒவ்வாது. இதை எப்போதும் நினைவில் வைத்துக்கொள்.

போர்வாள்

27—12—47 சனிக்கிழமை

காந்தீயம், கல்லறையில்!

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய சுயமரியாதை இயக்கம், சடங்கு சம்பிரதாயம் என்னும் கோட்டை கொத்தளங்களின் மீது வெடிகுண்டுகளை வீசியதோடு நிற்கவில்லை; ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழர் உள்ளத்தில் செங்கோல் ஓச்சிவந்த மூடக் கட்டுப்பாடுகளையும் குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்களையும் மடமடவென முறித்துத் தள்ளியதோடு ஓயவில்லை; பாரில் படுத்துறங்கிய பராரியை எழுப்பி, "பேத புத்தியை வளர்க்கும் வேத புராண இதிகாசங்களை மட்டுமல்ல, மக்கள் உழைப்பை உறிஞ்சும் பணமூட்டைகளையும் பிடித்துக் குலுக்குக" என்று அன்புக் கட்டளையிட்டதோடும் அமைவுறவில்லை; பகுத்தறிவுப் பண் பாடி, சமதர்ம கீதம் இசைத்து, மக்கள் மன்றத்தில் மறுமலர்ச்சி சகாப்தத்தை நடமாட விட்டதோடும் தன் பணி தீர்ந்தது என்று எண்ணிற்றில்லை; ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் ஆழமாகப் பதிந்து போயிருந்த முற்றுப்புள்ளிகளையெல்லாம் கல்லியெறிந்து விட்டு அங்கெல்லாம் கேள்விக் குறிகளை ஊசலாட விட்ட பின்னரும் அது தன் தொண்டு முடிந்தது என்று கருதிற்றில்லை. இவ்வளவு தொண்டுகளையும் செய்த பின்னர், அது, காந்தியம் எனும் பலம் பொருந்திய சிறைக் கூடத்தை இடித்துத் தரை மட்டமாக்கும் புதுப் பணியைத் தொடங்கிற்று.

தொடங்கியபோது எவ்வளவு கேலி! எத்துணை எதிர்ப்பு! யார் யாருடைய உறுமல்!

இது நடக்கிற காரியமா என்று சொன்னவர்கள் எத்தனை பேர்! "இல்லாத ஊருக்குப் போகாத வழியைத் தெரியாத மனிதனிடம் புரியாதமொழியில்" கேட்கும்கதையப்பா இது என்று உவமான உவமேய விளக்கங்களுடன் ஜாதகம் கணித்தவர்கள் எவ்வளவு பேர்! "காந்தியம் இந்திய மக்களின் இருதய கீதம் அல்லவோ! அதைப் பழிப்பது அறிவுடையார் செயல் ஆகுமோ? என்று கவி பாடிய கனபாடிகளும், "என்ன இருந்தாலுமே இந்தப் புத்தி ஆகுமோ?" என்று நையாண்டி செய்த நாயனார்களும் கொஞ்சமா! பிரிட்டானியத்தையே நடுங்க வைக்கும் காந்தியாரின் தத்துவத்தைக் குறை கூறுகிறார்களாமே பாதகர்கள் என்று நெஞ்சு நடுங்கி உரைபல புகன்றவர்க்குப் பஞ்சமா? இல்லை. இல்லை. எதிர்ப்புகள் எழுந்தன ஆயிரமாயிரம். ஆயினும் கூறிற்று தன்மான இயக்கம், காந்தியம் காட்டுமிராண்டிக் காலத்தது, கவைக்குதவாதது, விஞ்ஞான காலத்திற்குச் சற்றேனும் பொருந்தாதது என்று.

"காந்தியார் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து அறப்போர் ஆற்றுகிறார்- அந்த தீரத்திற்கும் வழிகாட்டுதலுக்கும் எம் வணக்கம். ஆனால் அவருடைய சமய, சமுதாய, பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள் நம்மைப் பழங்காலத்திற்கு இழுத்துச் செல்லுமே தவிர பகுத்தறிவு ஆட்சியை நாட்டில் மலர விடாது என்பதைத் தன்மான இயக்கம் திட்டமாகவும் தெளிவாகவும் குறிப்பிட்ட போது அதன் உள்ளுறையைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளாமல் தேசத் துரோகிகள் என்ற பட்டத்தைச் சுயமரியாதைக் காரர்கட்குச் சூட்டினர் தேசபக்தர்கள். ஏன் காந்தியம் பிற்போக்கானது எனக்கூறுகிறோம் என்பதைச் சிந்திக்கவே மறுத்தனர் அத் தேசோத்தாரகர்கள். அம்பு பல தொடுத்தனர் தன்மான இயக்கத்தவர் மீது.

கதர், பொருள் நூல் இலக்கணத்திற்கு ஒவ்வாதப்பா என்றுரைத்தது சு. ம. இயக்கம். தன்னுணர்வாளர்களை ஜெட்லண்டோ அமெரியோ சர்ச்சிலோ இர்வினோ என்றெண்ணிக் கொண்டு தாக்
யினர் கதர் பக்தர்கள். "கா
தோற்கும், விஞ்ஞானம்
லும்" என்று சு. ம. கார
கூறியபோது காந்திய வா
அவர்களைக் காய்ந்தனர் கொ
நஞ்சென. சீச்சீ! உன்
வேம்பு என்றான் தக்ளிசமே
பொறும், காலம் வரும் என்
பகுத்தறிவுத் தோழன்.

இதோ அச்சுத பட்டவர்த்த
பழுத்த காங்கிரஸ் வாதி—
பல கண்டவர்—சமதர்மபிரா
கிரஸ் சோஷியலிஸ்ட் கூறு
**"காந்தீய சகாப்தம் முடிந்துவி
சுதந்தர இந்தியாவில் புதிய
தம் பிறந்து விட்டது. இதில்
யத்திற்கு இடமில்லை."**

தேசியத் தாள்கள் இ
கூட இருட்டடிப்புத்தான்
துள்ளன, பேச்சின் முழு வி
கிடைக்கவில்லை, காந்திய க
னம் அவற்றிற்குக் கசப்பல்
ஆகவே முழு விவரம் இ
போலும். ஆனாலும் அவை
விடும் இருட்டுத் திரையையும்
ருவிக்கொண்டு, உண்மை, ஒ
கிறது; காந்தியம் காலத்
கொவ்வாதது என்பது வெ
கிறது; மக்களுக்கு நியாயம்
படுகிறது.

சுயமரியாதைக்காரன்
னன் 1925-ல், காந்தியம் உ
போன தத்துவம் என்று!
பக்தர்கள் சீறினர். 1946-ல்
சுத பட்டவர்த்தன் கூறுகி
அதையேதான், இப்போது
கள் என் சொல்கின்றனரோ
அறியோம். ஆனால் ஒன்று
வோம் நாம்: காந்தியம் கல்
யில் இருக்கிறது இன்று.
அது கல்லறையில் இருக்
இன்று.

—

சந்தாதாரர்கட்கு

—

போர்வாள் பொங்கல்
தேவையாயின் தனியாக 9
தபால்தலை அனுப்பிப் பெ
கொள்ள வேண்டுகிறோம்.

மனம் போன போக்கு

“சூனா மானா”

அப்பா!

தப் பொல்லாத டிசம்பர்
வந்தாலும் வந்தது! தமிழ்
வேண்டுமா வேண்டாமா
பழைய உளுத்துப்
வாதமும் கூடவே வந்து
து. டிசம்பர் மாதம் எப்
வரும் வரும் என்று
வித்வத் சபையினரும்
இசைச் சங்கத்தினரும்
க் கொண்டே யிருந்தார்
பாலிருக்கிறது. டிசம்பர்
பிறந்ததும் பிறவாதது
தங்கள் தங்கள்

ண்டுகளை

யே விட்டார்கள்! போர்
ங்கி விட்டது. இங்
அங்கும் அங்கிருந்து
ம் சொல்லம்புகள் மாறி
பாய்கின்றன. டார்ப்
, சப்மரீன், அணுக்
, பறக்கும் கோட்டை
வெடி முதலிய எல்லா வித
போர்க் கருவிகளும் தத்
கடமைகளைச் செய்கின்
வேல் வில் வாள் கத்தி
ரி முதலிய அந்தக் கால
கள் கூடத்தான் இந்த

த்தத்திற்குப்

ன் படுகின்றன. ஆமாம்,
ாற் போலிருந்து டிசம்பர்
ாள் சென்னை செயின்ட்
மண்டபத்திலிருந்து திடீர்
கிளம்பிற்று தமிழ் இசை
வண்டும் என்று. சொல்லி
ாற்போல், அதே கணம்,
னயின் மற்றொரு பகுதி
து எதிர் வேட்டு எழும்
சங்கீதத்திற்குப் பாஷா
அத்யாவசிய மில்லை
(இது என்ன தமிழ்

என்று என்னைக் கேட்காதீர்கள்! என் மொழி நடை அல்ல இது; சென்னை ஸங்கீத வித்வத் சபையினரின் “வாசாமகோசரமான பாஷை”!) இந்தப் பக்கத்துத் தளபதி ஒரு மந்திரி (அவினாசி லிங்கனார்) அந்தப் பக்கத்துச் சேனாதிபதி ஒரு ராஜா! (சிவகங்கை மன்னர்) இங்கே

போர் முரசு

கொட்ட கவர்னர் ஆச்சாரியாரின் இருதய பீடம். (“கல்கி” ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி) அங்கே “ஜெய பேரிகை” முழங்க ஒரு ஆஸ்தான வித்வான். (செம்மங்குடி சீனிவாச அய்யர்.) இங்கேயும் அங்கேயும் பல பத்திரிகைகள் போர்க் களக் காதை வாசிக்க. இப்படியாக 1947-ம் ஆண்டின்

யுத்த காண்டம்

தொடங்கி விட்டது. தமிழிசைக்குப் போர் தொடுக்கவும் அதை மறுத்து மல்லுக்கு நிற்கவும் இரு புறத்துப் பட்டாளங்களும் கொஞ்சமும் சளைக்கவில்லை. ஆனால் என்னைப் பொறுத்த வரையில், இந்தப் போராட்டமெல்லாம் எதற்காக என்பதுதான் கொஞ்சமும் விளங்கவில்லை. தமிழ் இசைச் சங்கம் எதற்காக இந்த ஆர்ப்பாட்டம் செய்ய வேண்டும் என்பதும் எனக்குத் தெரியவே இல்லை. தமிழ் இசை தான் வேண்டும் என்று புதிதாகச் சொல்வானேன்; மயிலாப்பூர்களும் மாம்பலங்களும் அதை வைத்துக் கொண்டு ஆரவாரம் செய்ய வழி வகுத்துக் கொடுப்பானேன்! தமிழ் நாட்டில் தமிழிசை தான் இருக்கும்-இருக்க வேண்டும். இதற்கு

பிரசார பீரங்கி

தேவையில்லை. இதைச் சொல்வதற்கு ஒரு கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி தேவையில்லை. இதை எடுத்துச் சொல்ல ஒரு கல்வி அமைச்சரின் பேச்சாற்றல் தேவையில்லை. இதுதான் சரி என்பதை ஒவ்வொரு தமிழனின் உள்ளமும் உரைக்குமே! உயிர் வாழ்வார் அனைவர்க்கும் உணவு வேண்டும். இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இதே போலத்தான் தமிழர் உள்ளத்தில் தேன் பாய்ச்சும் ஆற்றல் தமிழிசைக்கே உண்டு என்பதையும் யாரும் மறுக்க முடியாது. மித்திரன்கள் முனு முனுத்தாலும்,

ஆனந்த விகடன்கள்

ஆர்ப்பரித்தாலும், மவுண்ட் ரோட் மகா விஷ்ணு (ஹிந்து) தன் சங்கு சக்கரங்களை ஏவினாலும் தமிழன் இரத்தத்தோடு இரத்தமாகக் கலந்துபோயிருக்கும் தமிழிசையை அழித்து விடுவதென்பது முடியாது. ஜெர்மானியன் ஜெர்மன் இசை பாடுவதை யார் தடுக்க முடியும்? ஆங்கிலேயன் ஆங்கில இசை முழங்குவதை எவர் மறுக்க இயலும்? சோவியத் கீதம் ரஷ்ய மொழியிலே அமைவதை எது தடுத்து நிறுத்தும்? அதுவே போலத்தான், தமிழன் தமிழில் பண்பாடும் இயற்கையையும் எவராலும் மாற்றிவிட முடியாது.

ஆனாலும்

எனக்கோர் ஐயப்பாடு. தமிழ் இசைச் சங்கத்தை நடத்துபவர்கள் உண்மையிலேயே தமிழர்கள்தானா? அவர்கள் உள்ளம் மெய்யாகவே தமிழ்க் கலையின் வளர்ச்சியிலும் தமிழர் பண்பாட்டின் திறத்தை உயர்த்துவதிலும் பற்றுதல் கொண்டதா

தானா? தமிழன் ஆட்டும் சுட்டு விரல் கண்டு ஆடிற்று பகைவர் கூட்டம் என்று கேட்டு, தாம், இன்ப ஊற்றுக் கேணியிற் குளிக்கவேண்டும் என்ற ஆவலால் உந்தப்பட்ட தமிழுணர்ச்சியாளர்கள் தானா? அல்லது ....? இதை ஏன் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன் என்றால்,

யார் யார்

தமிழ் இசை இயக்கத்திற்கே அடிகோலினார்களோ, எவர் எவர் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கும் முன்னால், இத்தகைய மறுமலர்ச்சி சகாப்தம் தோன்றுவதற்குத் தம் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றனையும் அர்ப்பணித்துவிட்டு அறப்போர் ஆற்றினார்களோ, எங்கெந்தப் புலவர்களும் கவிஞர்களும், தலைவர்களும், சிந்தனைச் சிற்பிகளும் தமிழர் வாழ்வும் மொழியும் கலையும் நாகரிகமும் பண்பாடும் சிறந்தோங்கிட வழி வகுத்தார்களோ, அவர்களையெல்லாம், இந்த ஆண்டு மட்டுமல்ல, கடந்த ஐந்தாண்டு நிகழ்ச்சிகளிலும் இந்தச் சங்கத்தார் கட்டுப்பாடாக மறந்து போகிறார்கள்! அதற்கு ஏதோ ஒரு காரணம் இருக்கத்தான்வேண்டும். இல்லையென்றால்,

தமிழ் இசையும்,

அது போன்ற பிற தமிழர் இயக்கங்களும் நாட்டில் நடமாடுதற்கு அடிப்படைக் காரணமாயிருக்கும் தலைவர் பெரியாரின் மின்சாரத் தாக்குதலையும் புரட்சிக் கருத்துக்களையும் தாங்கும் ஆற்றல் "தமிழிசை" இயக்கத்திற்கு இல்லை, ஆகவே அவரை அழைக்கவில்லை என்று சொல்வதானாலும், ஏன்

நாவலர் பாரதியாரை

அழைக்கவில்லை? ஏன் முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழிசையின் ஏற்றத்தை எடுத்துரைத்த மறைமலை அடிகளாரை அழைக்கவில்லை? ஏன் இந்த நாட்டுப் பாட்டாளி மக்களைத் தட்டி எழுப்பிய கவி மன்னன் பாரதி தாசனை அழைக்கவில்லை? ஏன் தமிழகம் வளமுற ஓய்வு சாய்வின்றி உழைத்துவரும் தமிழர் தலைவர்கள் அனைவரும் ஒதுக்கப்பட்டு, தமிழ்ப் பகைவர்களும்,

தமிழர் எனில்

தம் முகத்தைச் சுளிப்பவர்களும், தமிழ் வாழ்வு எனில் தணல் வாழ்வு என்றெண்ணி வெதும்புபவர்களும், உதட்டளவில் தமிழ்ப் பற்றும் உள்ளத்தில் வடமொழிப் பக்தியும் கொண்ட ஓர வஞ்சகர்களும் மட்டும் மறுபடியும் மறுபடியும் அழைக்கப்படுகின்றனர்? காரணம் என்ன இந்த முறையில் மாநாடுகள் நடத்தப்படுதற்கு? விடைசொல்லுமா தமிழ் இசைச் சங்கம்?

"விடைதானே!

நான் சொல்கிறேன், என். ஜி. ஓ. க்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தது தவறு; தவறு; பெருந் தவறு." என்று அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறுகிறார் சர் சண்முகம். அவரை இதுபற்றிக் கேட்டபோது, சென்னையில் அவர் கூறியிருக்கிறார், அரசியலாரின் ஊழியர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்வது மன்னிக்க முடியாத குற்றமாம்; நாகரிகம் வாய்ந்த எந்த மனித சமுதாயத்திலும் நடக்கவே கூடாத மாபாதகமாம்; அறிவுத் தெளிவு வாய்ந்த எவருமே ஒப்புக்கொள்ள முடியாத செய்கையாம். அரசியலாரின் ஊழியர்கள் மட்டுமல்ல, பொதுவாக எவருமே வேலை நிறுத்தம் செய்வதென்பது

துரோகமாம்,

நம்பிக்கை மோசடியாம், உள்ளிருந்து வளைதோண்டும் உளுத்
தர் செய்கையாம். தற்க
பொருளாதார அமைப்பில்
லாளிகள் செல்வாக்குள்ள
ளாகவும், தொழிலாளி
வன்மை யற்றவர்களா
இருப்பதால் சிற்சில சம
ளில், சிற்சில சூழ்நிலைக
வேலை நிறுத்தம் செ
உரிமை தொழிலாளிக
தரப்பட்டிருக்கிறதாம். ஆ
அதனாலேயே அது நிய
என்று ஏற்பட்டுவிடாதாம்.

சொல்கிறார்

சர் சண்முகம். நாம் நம
தானே வேண்டும். நம்பா
டால் நாம் தேசத் துரோ
ளாய்விடமாட்டோமா? [illegible]
டைக் காட்டிக் கொடுத்த
தாம் படை ஒற்றர்களாய
மாட்டோமா? பெற்ற பெ
ளாட்டினைப் போற்ற மறுக்
பித்தராய்விட மாட்டோ
இல்லை, நான் கேட்கிறேன்,
டம் விட்ட புது தேசபக்தர்
சண்முகம் பேசுகிறார் என்
அது நாட்டு நலனுக்கு ஏ
தாய்த்தான் இருக்கும், அ
மறுப்பது முறையா?

மெய்யாகவே

கேட்கிறேன், நீங்கள் என
நினைக்கிறீர்கள்? என்னத
தேச பக்தித் தீயிலே புதிதா
புடம் போட்டு எடுக்கப்பட
தங்கக்கட்டியாய் இருந்தா
கோவைக் குமரன் ஒரு
லாளி தானே என்று எண்ணு
றீர்களா? அவர் பேசியது
லாளித்வத்தின் பாலபாட
தவிர வேறில்லை என்று கரு
றீர்களா? அவர் எடுத்
கூறிய எண்ணங்கள் ஆதிக்க
திகளின் அரிச்சுவடி என்று
புகிறீர்களா? "நீங்கள்
படியாவது எண்ணிக்கொ
போங்கள், என்னைப் பொறு
வரை அவர், நம் நாடும் ம
ளும் சிறப்புற வேண்டும் என

(4-ம் பக்கம் பார்க்க)

ரையாடல் :

ாலம் கெட்டுப் போச்சு!

[சித்திரபுத்திரன்]

ய்: ஏண்டி சேஷு
, அவன் சாயபு ஆச்சு
, அவன்கிட்டே என்னடி
ம் பேசுறே.
ள்: இல்லே அம்மா,
சின்னக் குழந்தையா
க்கச்சே வீதியிலே விளையா
டிருந்தப்போ, மணலில்
வீடு கட்டினேன். அதை
இந்த அடுத்த ஆத்து
ர் இடிக்க வந்தான். நான்
க்காதடா என்று சொன்
ன், அப்படியானு என்னைக்
க்கிரையா என்று கேட்
, நானு வீடு இடிந்துபோ
னு ஆகட்டுமென்று சொல்
டேன். அதை இத்தனை
மனசிலே வெச்சிண்
து இப்ப வந்து கேக்க
டி.
ய்: நீ என்னடிசொன்னுய்?
ள்: நான் என்னம்மா
ல்லட்டும், ஆகட்டுமென்று
ல்லித் தொலைச்சேன்.
ய்: அடி அடி நாசமாப்
முண்டே! துலுக்கனையா
க்கிரெண்ணு சொன்னே,
தியிலே போக, நீ பிளேக்
போக, உனக்கு ஒரு உள
தை வர.
ள்: கோவிச்சுக்காதே
ா! அப்ப நான் ஆகட்டும்
சொல்லி பிருந்தேன்
வா, அதை வச்சிண்டு
கேட்டான். பின்னே
என்ன சொல்றது.
ப்ப நான் அப்படி சொல்
இருந்தா வீட்டை இடிச்
பானம்மா?

தாய்: உன் தலையிலே நெருப்பைக் கொட்ட, நான் 2, 3-வருஷத்திற்கு முன்னையே உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணனும் என்று உங்கப்பாஒடே சொன்னபோது, உங்கப்பா சாரதா சட்டமோ லக்ஷ்மி சட்டமோ என்னமோ பேரெழவுச் சட்டம் குறுக்கிடறதடி என்று சொன்னுர் அந்தப் பிராமணன். இப்போ நீ மண்ணுக்கொளிச்சிண்டு விளையாடினபோதே சுக்கூருக்கு வாக்குக் கொடுத்துட்டேன்னு சொல்றியே, இன்னம் கொஞ்ச நாள் போனு பறையனுக்கும் சக்கிலிக்கும் பால் குடிக்கிறபோதே வாக்குக் கொடுத்துட்டேனென்றல்லவாடி சொல்லுவாய். என் வயிறு பத்தி எறியரதேடி, நீ அந்த சுக்கூரோடு கொஞ்சினதைப் பார்த்து.

மகள்: இல்லேம்மா, உன்னெதிரிலே நான் கொஞ்சுவேனும்மா? 2, 3, வருஷத்திற்கு முன்னே கல்யாணம் ஆயிருந்தால்கூட அப்பவும் நான் வாக்குத் தவற மாட்டேனம்மா. இதுக்கு நீதான் ஒரு வழி சொல்லேன். இப்ப அவன் வந்து நீ சொன்ன வார்த்தை என்னடி சேஷு குட்டி என்றூனே, அப்பவும் இப்படித் தானே கேட்பான்.

தாய்: அடிசண்டாளி, சொன்ன வார்த்தையாவது மண்ணுங்கட்டியாவது அவன் இனிமே இங்கே வந்தா உன் மயிரை அறுத்திடுவேன் தெரியுமா?

சின்னக் குழந்தையாய் இருக்கும்போது என்னமோ சொன்னாளாம், அவன் வந்து இப்போ கேக்கறானும், என்னடி அனியாயம் இது?

மகள்: நீ மயிரை அறுக்க வாண்டாம்மா, சுக்கூரே என் மயிரைக் கத்தரிச்சூடறேன் என்று சொல்லி இருக்கான். யாரோ சரோஜன் குட்டிகளாம் அதுகள் மயிரை கத்திரிச்சிண்டிருக்காம். அதுமாதிரி என்னையும் கத்தர்ச்சி விடறேன்னு சொன்னுன்.

தாய்: அய்யய்யோ கெட்டுப் போச்சடி காரியம். நம்ம குடும்பத்தையே, ஜாதியையே, பாழாக்கிட்டாயே. நான் காவேரியில் போய் விழ்ந்துடறேண்டி உன்னாலே.

மகள்: அம்மம்மா, வேண்டாம்மா பின்னே நா என்னம்மா சொல்லட்டும் சுக்கூருக்கு?

தாய்: என்னடி சொல்லறது. நான் அப்போ கொழந்தையா இருக்கச்சே வேடிக்கையா சொன்னு, இப்ப என்னமாடா வந்து இத்தனை தைர்யமாக் கேக்கறே என்று அதட்டிச் சொல்லடி.

மகள்: இப்பவும் நான் கொழுந்தைதாம்மா.

இப்ப யாரையாவது கட்டிண்டா, கட்டின ஆம்படையானை இன்னும் 10 நாள் பொறுத்து, "நான் கொழந்தையா இருக்கும்போது கல்யாணம் செய்துண்டேன், நீ வாண்டாம் போண்ணு சொன்னு போய்விடுவானு? அப்படிதாம்மா சுக்கூரும் கேட்பான். ஒரு தடவை வாக்குத் தவறினுல் என்ன? இரண்டு தடவை வாக்குத் தவறினுல் என்ன? அப்புறம் தினம் தினம் வாக்குத் தவறினுல்தான் என்னம்மா?

நான் சுக்கூர் கிட்டே சொல்லிட்டேன் கட்டினு அவனைக் கட்டிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் கன்னியா மடத்தில் சேர்ந்துக்கிறேன். எனக்குப் புருஷனே வாண்டாம், சுக்கூர் முகத்தில் மறுபடியும் நான் எப்படி விழிப்பேன்.

தாய்: உங்கப்பா வரட்டுமடி, நாளை காலையில் வரப்போரார். இதெல்லாம் அவரிடம் சொல்லி உன்னை இந்த வாரத்துக்குள்ளாகவே எவன் தலையிலாவது கட்டித்தொலைத்து விடறேன்.

மகள்: அப்படியா என்னமோ செய்துக்கோ நான் என்னமோ சுக்கூருக்கு வார்த்தை கொடுத்திட்டேன்.

தாய்: உம், உம் கொடுப்பேடி ஆள் எளப்பாளியாய் இருந்தால் (என்று சொல்லிவிட்டு பேச்சை முடித்து விட்டாள்.)

இரவு 1 மணிக்கு சுக்கூரும் சேஷுகுட்டியும் டப்பிள். தகப்பனர் வந்தார்.

தாய்: ஏம்பேச்சே கேட்டீளா சேஷுகுட்டி அடுத்தாத்து சுக்கூருடன் ராத்திரி ஓடிட்டா.

மகள்: அவனோடு தான் போனாள் என்று உனக்கு எப்படீ தெரியும்.

தாய்: நேற்று அவளோடு சிரிச்சிண்டு பேசிகிண்டிருந்தா நான் கண்டிச்சேன் அவள் ஒரு தைரியம் சின்ன கொழந்தையாய் மண்ணுக்கொளிச்சிண்டு விளையாடும்போது அவனைக் கட்டிக்கிறேண்ணு வாக்குக் கொடுத்துட்டாளாம். அதுக்காக அவனை கட்டிக்கணுமாம். அப்படின்னு என்னிடம் சொல்றா, வஸ்சேன் அப்பாவந்தா சொல்ரேண்ணே பயந்துண்டு ஓடிட்டா முண்டை.

தகப்பன், சனியன் தொலைந்ததுபோ. அவன் மேலே அவளுக்கு ஆசை வந்துட்டுது என்னமோ சொல்லிண்டு ஓடிட்டா. நல்லகாரியம் இந்த நம்ம அயோக்கிய ஜாதியிலேயே அவளுக்கு தகுந்த மாப்பிள்ளை வேணுமுண்ணு 5000 ரூ வரதக்ஷணை கல்யாணச் செலவு 2000 ரூ ஆக 7000 ரூபாயிக்கு எங்கே போரது யாரை விக்கிறது.

போகட்டும் போ! அவனும் S. S. L. C. பாசுபண்ணி இருக்கான்; நல்ல அசல் சாயபு; பிராமணனுட்டமா செக்கச் செவேரெண்ணு இருக்கான் பிராமணன் M. A. படிக்கிறதும் சரி சாயபு S. S. L. C. படிக்கிறதும் சரி, சீக்கிரத்திலெ ஏதோ வேலைக்கு வந்திடுவான், நம்மை விட்டது சனியன்.

தாய்: ஐயய்யோ அசட்டு பிராமணு அப்படித்தான் இருந்தாலும் ஒரு முதலி நாயக்கன் இல்லையா சாயப்போடவா ஓடரது.

தகப்பன்: என்னமோ அவ கண்ணுக்கு பிடிச்சவனோடு போய்ட்டா நம்ம ஜாதியில் இல்லாவிட்டால் வேறு யாரோடு போனால்தான் என்ன? முதலிக்கும் சாயபுக்கும் என்னடி வித்தியாசம். மொட்டை ஒனறு தானே, உனக்கு என்னத்துக்கடி இத்தனை ஆத்திரம்.

தாய்: சுக்கூர் அவாத்திலே பொண்ணை மூடி போட்டல்லவா வெச்சுடுவா. இனி அவளைப் பார்க்க முடியுமா?

தகப்பன்: நீ வேணுமன்னு அவாத்துக்கு போய் தினம் பாத்துட்டு வாடி., யாரு வாண்டாமென்று.

தாய்: சரி சரி அவாத்துக்கு போனு நாலுபேரு என்ன சொல்லுவா.

தகப்பன்: என்னமோ சொல்லுவா, நான் சம்மதிச்சா அப்பரம் யார்டீ கேக்ரெவா—இனி அப்படித்தாண்டி எல்லாம்.

நமக்கு என்னடி
ரூ 7000 மிச்ச மாச்சடி,
அவப்பா சிபார்சிலே நம்ம
க்கிகூட ஒரு உத்தியோக
துடும், நீ ஒண்ணும்
போடாதே யாராவது கே
காங்கிரஸ்காரர் கேட்டா
முஸ்லீம் ஒற்றுமை
சொல்லடி. ஜஸ்டிஸ்
கேட்டா சுயமரியாதையில்
ந்துட்டோம் என்று சொ
அப்பரம் யார் நம்ம
வருவா பார்ப்போம்.

தாய்: சரி பகவானே
இப்படியா கெட்டுப்போக

தகப்பன்: என்னடி
போச்சி? நாளவருஷத்
பார்டீ சேஷுகுட்டி தங்க
ரகமாட்டமா பிள்ளை
டப்போரா! எங்கேயோ
சௌக்கியமாய் இருந்தால்
போய் வேலையைப்பார்,

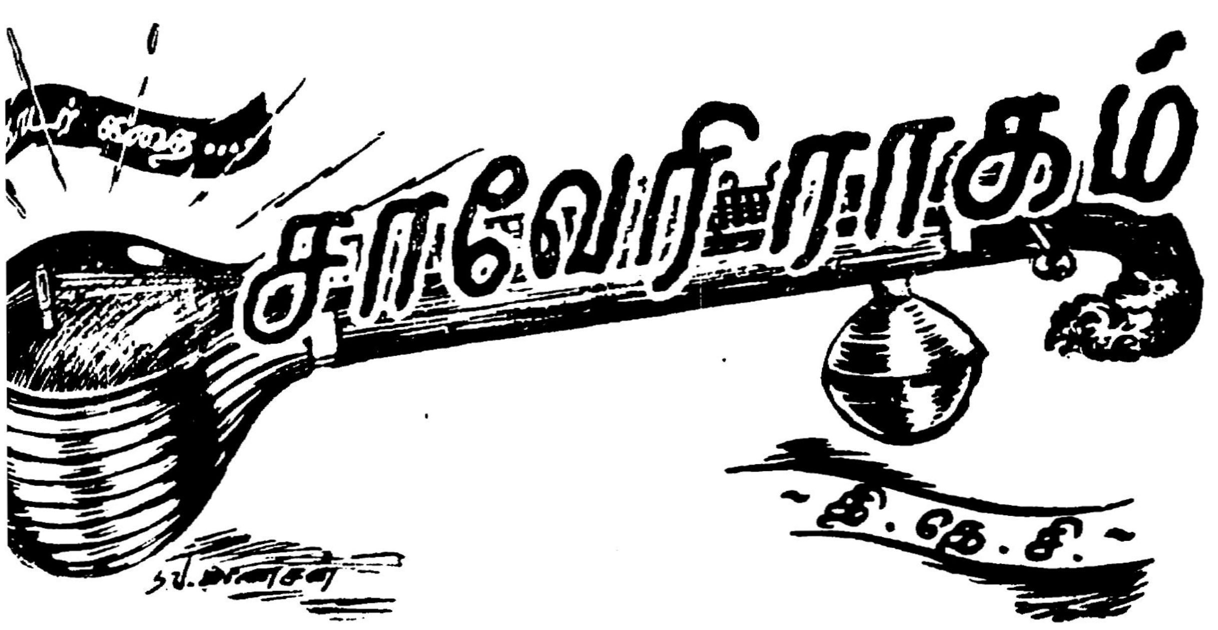

[... இதழின் தொடர்ச்சி]

7

...ர் குடி புகுந்த ஊர் பெரி...னால் சிறு கிராமமும் ... அங்கிருந்த மக்களும் ...ட்டுப்புற மக்கள் வாழ்வது ...தான் கல்வியறிவு சிறிது ...ட நம்பிக்கையில் மூழ்கிய ...ப், பழமைப் பிடியினின்று ...ண்டும் என்ற எண்ணம் ... அற்றவர்களாய், முன் ...ரைத்த வழியும் மொழி ...க்கு வழிகாட்டிகள் என்ற ...தினராய், புது உலக ...களையும் ஏற்பாடுகளையும் ...க்கும் உள்ளம் உடைய ...ப் "என்னமோ பொழு ...போக்கிக்" கொண்டிருந் ... தன்னம்பிக்கை, தைரி...தி, எதனையும் அலசிப் ... ஆராய்ந்தறியும் பண்பு, ...கிச் செல்லும் துணிவு ...யெல்லாம் அவர்களிடம் ...டவேமுடியாத பண்புகள். ...வைகளுக்கும் அவர்களுக் ...ந் தூரம். அவர்களுக்குத் ...தெல்லாம் அன்று எழுதிய ... அழித்தெழுத முடியுமா ...ழைய நைந்துபோன உத... வாதந்தான். அவர்கள் ... உணர்ந்த தெல்லாம் ...கம் பொய்யே, பரம...ா" என்னும் சாக்குருவி...ம்தான். அவர்களுடைய ...ளுக்கு அவர்களால் கற் ...பட்ட பாடபுத்தகங்களில் ...ரயோ லெனினையோ ...யோ இங்கர்சாலையோ ...டியாது. வெறும் தலைவிதி ...தைத்தான் காணமுடியும். அவர்கள் மிக நல்லவர் ...ரும் அடக்கமும் வாய்ந்தவர்கள். முரட்டுத்தனமான வார்த்தைகளோ துடுக்குத் தனமான செய்கைகளோ அவர்களிடம் இருப்பதில்லை. உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசும் "பட்டினத்து நாகரிகம்" அவர்களை இன்னும் அண்டவில்லை. மனதில் பட்டதைப் பட்டாங்கு உரைக்கும் சூதுவாதற்ற போக்கு அவர்களை விட்டு அகலவில்லை. பக்கத்திலிருந்த பட்டினத்திலிருந்து சிற் சிலர் பல காரணங்களால் அங்குக் குடியேறி வந்தனர். அப்படிக் குடியேறியவர்கள் அவர்களுடைய புது நாகரிகத்தையும் கூடவே அழைத்துக் கொண்டு வந்தனர். என்றாலும் அதன் சாயல் கிராமவாசிகளின் மீது இன்னும் விழவில்லை.

கிராமத்திற்குப் பக்கத்தில் ஒரு கரும்பாலை. உழவு வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்களைத் தவிர மற்றவர்களிற் பெரும்பாலோர்க்கும் அங்குதான் வேலை. அவர்கள் நன்றாக உழைக்கக் கற்றிருந்தார்கள். ஆலைச்சங்கு காலையில் ஊதியதும் எழுந்து சென்றவர்கள் மாலையில் மறுசங்கு ஊதும்போது தான் திரும்பி வருவார்கள். காலையில் அவர்கள் எழும்போது கோழி கூவும். மாலையில் திரும்பும் போது கோட்டான் அலறும். பகல்! அது எப்படி இருக்கும் என்பதே அவர்களிற் பலர்க்குத் தெரியாது. எப்படித் தெரியும்! பகல் முழுவதும் தான் அவர்களுக்கும் இந்தப் பரந்த உலகத்திற்கும் இடையே கரும்பாலை வந்து நின்று கொண்டு அவர்கள் கண்களுக்குத் திரை போடுகிறதே!

சில நாட்கள் காலையும் மாலையும் கரும்பாலையைப் 'பிரதட்சணம்' வந்தேன்! வேலைக்காகத்தான்! வெற்றி கிட்டவில்லை. இதுவரை தாய் தந்தையரின் அன்பு எனும் தொட்டிலில் தாலாட்டப் பட்டு வந்த நான் திடீரென்று தனி வாழ்க்கை எனும் படகை ஓட்டுவதென்றால் அது நடக்கிற காரியமா? நெஞ்சை நடுங்க வைக்கும் புயல், புயல் போனால் சுறா, சுறாவுக்குத் தப்பினால் சுழல் காற்று என்று இவ்வண்ணம் ஆபத்துகள் அலையலையாக எழும்பின படகைக் கவிழ்க்க! பல முறை படகு கவிழ்ந்து விடும் போலவே இருந்தது. ஆனால் கவிழவில்லை. கௌரியின் உற்சாகமான சொற்கள் எனக்குப் புதுப்புது தைரியத்தை அன்றன்றாடம் தந்த வண்ணம் இருந்தது. எனவேதான் எங்கள் வாழ்க்கைப் படகு பல கண்டங்களுக்கும் தப்பி மெள்ள மெள்ள ஊர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

கடைசியில் கல்விப் பயிற்சிக்கும் இசைப் பயிற்சிக்கும் ஒரு பள்ளி அமைப்பது என்று ஒரு முடிவு செய்து கொண்டோம். அமைத்தோம். சுமாரான வருவாய் கிடைத்தது. அத்துடன் என் தாய், என் தந்தைக்குத் தெரியாமல் அனுப்பிவந்த தொகையும் தவறாமல் கிடைத்துக்கொண்டு வரவே சுமாராக குடும்பம் நடக்துக்கொண்டு வந்தது.

ஒரு நாள் இரவு சாப்பிட்டுவிட்டு வெட்டவெளியில் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். வானிலே வட்டமிட்டுவந்த வெண்ணிலாவைப் போலவே என் மனதிலும் அமைதி குடி கொண்டிருந்தது. கௌரியும் என்றுமில்லாத உற்சாகத்துடன் இருந்தாள்.

யாரோ ஒரு வழிப்போக்கன் மூட்டையும் முடிச்சுமாக எங்களை நோக்கி வந்தான். கிட்ட வர வர அவன் ஒரு பார்ப்பனன் என்பது விளங்கியது. அவன் நெருங்க நெருங்க அவன் தோற்றமும் நன்றாய்ப் புலப்பட்டது. அதைக் கண்டதும் கௌரியின் முகத்தில் அமைதி கலைந்து, துக்கம் பயம் இரண்டும் கலந்ததோர் உணர்ச்சியின் சாயல் படர்ந்தது. கிட்ட வந்ததும் அவன், 'அக்கிரஹாரம்' எங்கிருக்கிறது என்றான். நான் பேசாமல் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். கௌரி மட்டும் பார்ப்பனச் சேரி இருக்கும் திக்கைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

இதற்குள் அவன் கௌரியை விரிந்த கண்களோடு நோக்கி விட்டு "ஆ! கௌரியா!" என்றான்.

கௌரி ஒன்றும் பதில் உரைக்காமல் தலைகவிழ்ந்தாள்.

மறுபடியும் அவன், 'கௌரி, என்னைத் தெரிகிறதா' என்று கேட்டான். கௌரி, தெரியும் என்பதற் கடையாளமாகத் தலையை மட்டும் அசைத்தாள்.

பிரசங்கம் தொடங்கிற்று:

"ஏனம்மா உனக்கு இந்தப் புத்தி. கெட்ட காலம் இந்த மாதிரியான கோணல் வழியில் உன்னைத் திருப்பிவிட்டது. விதி யாரை விட்டது! உன் தோப்பனார் அங்கே அவமானம் தாங்காமல் புழுவாய்த் துடிக்கிறார். நீ இங்கே......"

"குருக்களே! போதும் மேலே வேறு ஏதாவதிருந்தால் பேசுங்கள். என் செயலின் விளைவுகளை நான் நன்றாக அறிந்துதான் இப் புது மணம் புரிந்துகொண்டேன். அதனால் எனக்கு ஒரு கேடும் ஏற்படவில்லை. நன்றாய்த்தான் வாழ்க்கையை நடத்துகிறோம்" என்றாள் கௌரி. அவள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே, "......வாழ்க்கை நடத்துகிறாளாம் வாழ்க்கை? மூஞ்சியைப் பாரு! வெட்கங்கெட்டவளே......" என்று ஆசீர்வதித்துவிட்டுப் போய்விட்டான் அந்தப் பார்ப்பனன். பிறகு கௌரி, அவன் அவர்கள் வீட்டுக்கு வரும் புரோகிதப் பார்ப்பனன் என்றும் அவனிடம் தன் தந்தைக்கு நிறைய மதிப்புண்டு என்றும் என்னிடம் கூறினாள். அவள் சில மாதங்களாகச் 'சூல்' கொண்டிருந்ததால் மிகவும் மெலிந்திருந்தாள், இந்த நிகழ்ச்சி அவளுக்கு மிகுந்த சோர்வை அளிப்பதாய் முடிந்தது. இந்த நிகழ்ச்சிகூட எங்களுக்கு அவ்வளவு வேதனையைத் தரவில்லை; உண்மையிலேயே எங்களுக்கு ஏற்பட்ட முதல் மின்னல் தாக்குதல் என் தாயினிடமிருந்து கிடைத்த கடிதம்தான். அவள் இதுவரை அனுப்பிவந்த பணவுதவி என் தந்தைக்குத் தெரியாத வகையில். அது அவருக்குத் தெரிந்துவிட்டதாம். ஆகவே இனி அவளிடமிருந்து பணவுதவியை எதிர்பார்க்க வேண்டாம் என்று வருத்தத்துடன் எழுதியிருந்தாள்.

பார்ப்பனர்களின் குழந்தைகளில் பலர் இசைப் பயிற்சிக்காக எம்மிடம் வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் எல்லாம் ஒருவர் பின் ஒருவராக வராமலே நின்றுவிட்டனர். அதனால் எம் வருவாயில் பாதிக்குமேல் தடை ஏற்பட்டுவிட்டது. ஏழ்மை என்பது எப்படி இருக்கும் என்பதை ருசி பார்க்க எங்கட்கு வாய்ப்பும் கிட்டியது! வாய்ப்பு, பின்னர் தீராத தொல்லையாகவும் மாறிற்று.

ஒரு நாள் வழக்கம்போல கௌரியும் நானும் உலாவிவிட்டு வந்தோம். வழியில் எங்களிடம் இசைப் பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்த சிறுமி ஒருத்தி நின்றுகொண்டிருந்தாள். கௌரி அவளை அருகே அழைத்தாள். அந்தச் சிறுமி சுற்று முற்றும் பயந்த விழிகளோடு ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு எம்மிடம் வந்தாள்.

"ஏன் இப்பொழுதெல்லாம் பாட்டு கற்றுக்கொள்வதற்கு வருவதில்லை" என்று கௌரி கேட்டாள். அதற்குப் பதில் கூறாமல் அந்தப் பெண் மௌனமாய் நின்றாள். விடாமல் திருப்பித் திருப்பிக் கேட்கவே,

"அம்மா போக வேண்டாம் என்று தடுத்துவிட்டாள்" என்றாள்.

'ஏன்?'

"நீங்கள் கெட்ட நடத்தை உள்ளவர்களாம்"

"இதை யார் உன் அம்மாவுக்குச் சொன்னது?"

"ஊரிலிருந்து ஒரு புரோகிதர் வந்திருந்தார். அவர்தான் அம்மாவிற்குக் 'கூறினார்." என்று சொல்லிவிட்டு ஓட்டமாய் ஓடிவிட்டாள் அந்தச் சிறுமி.

அட பாவிகளே! ஒன்றும் தெரியாத—சூதுவாதறியாத — நல்லது கெட்டது புரிந்துகொள்ள முடியாத இந்தப் பச்சைப் பசும் கிள்ளைகள் உள்ளத்திலா விஷ வித்துக்களைத் தூவுவது!

கௌரியின் கண்கள் கலங்கின. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே நடந்தாள். நானும் மௌனமாகவேதான் நடந்து சென்றேன். பலதடவைகள் அவள் என் மீது சோர்வுற்று விழுந்து கொண்டே வழி நடந்தாள். வறுமையின் தாக்குதல்தான் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறதே, ஏன் சோர்ந்து விழ மாட்டாள்!

நாளாக ஆக அவளுடை
யில் மாறுதல் வேகமாக நிக
வீடும் கேவலத் தன்மை
தது. வீட்டில் முன்போல
கலகலப்பில்லை. வீணையி
மில்லை. படிக்க வரும்
களின் முணு முணுக்கும்
யில்லை. மகிழ்ச்சியில்லை,
பதிலாக அமைதியின் ப
எங்கணும்படர்ந்திருந்தது;
யின் கோர நர்த்தனம்
கொண்டிருந்தது. கௌ
கண்களில் ஈரம் என்று
திருந்தது. கௌரிக்கு—கி
களில் ஒரு குழவிக்குத்
போகும் அவளுக்கு உதவ
டம் ஒரு வசதியுமில்லை.
உடமைகளை எல்லாம்
விட்டது. எஞ்சி நின்ற
ளின் வீணை ஒன்று தான்!

8

காலையில் எழுந்து சன்ன
யாக வெளியுலகத்தை
கொண்டிருந்தேன். புற்றி
வெளிக்கிளம்பும் எறும்பு
டம் போல மக்கள்
சாலையை நோக்கி நடந்
டிருந்தனர்—வாழ்வுக்குத்
யான ஊதியத்தைத்
பொருட்டு.

நாங்களும் தான் இ
வாழலாம் என்று இந்தக்
திற்கு வந்தோம். ஆ
கௌரி தட்டுத் த
கொண்டே எழுந்து
அவளை என் அருகில்
வைத்துக் கொண்டேன்
தோள் மீது சாய்ந்தவா
விக்கி அழத் தொடங்கின

"என் அழுகிறாய் கௌ
காக என்னைப் பயித்திய
குகிறாய்?" என்றேன்
ஆனால் என் உள்ளத்தின்
நானும் அழுது கொண்டி

"இனி என்னை நம்பவே
நான் பிழைக்க மாட்டேன்
உறுதி கூறிவிட்டு மீண்
தொடங்கினாள் கௌரி.

"பயித்தியமா உனக்கு
தில் பிள்ளை பெறுப
லாம் செத்தாவிடுகிறார்கள்
காக வீண் பீதி அ
என்று ஆறுதல் கூ

(4-ம் பக்கம் பார்

Edited Printed and Published by P. C. Manickavachagam alias Kanchi Manimol
at Free Printers 147, Coral Merchant St., Madras. Joint Editor, M. Ilancheliyan B.A